

ВНУТРІШНЯ СТАБІЛЬНІСТЬ УКРАЇНИ ЯК ФАКТОР ВХОДЖЕННЯ ДО СВІТОВОГО ГОСПОДАРСТВА

*студент Марочко С.С.
(наук. керівник доц.Іванова Т.І.)*

Зовнішній ринок в умовах глобалізації набув сьогодні такого сильного розвитку, що вимагає від кожної країни в т.ч. і України, активної участі в інтеграційних процесах, тобто виходу на міжнародну арену у складі різних міжнародних організацій, таких як СОТ, ЄС, МВФ та ін. Можливість та готовність України до активної та продуктивної зовнішньоекономічної діяльності визначається не тільки загальносвітовими тенденціями, а й внутрішньою стабільністю країни, що особливо гостро проявляється в сучасних умовах.

Проблему входження України до світового господарства розглядали такі вчені як Литвицький В., Черевань В., Лапшин В., Білорус О., Клочко В. та ін.

Невирішеним й досі на даний час являється питання значної розбалансованості економіки: важелі, що використовуються, не приносять належного результату; натомість з'являється безліч негативних наслідків (втрата контролю держави над економікою, створення вкрай несприятливих умов для розвитку вітчизняного виробника, інфляційні коливання, величезні диспропорції в економічній і соціальній структурах українського суспільства, зростання соціальної напруги і т.д.), які зменшують шанси успішного входження України до світового та відділяють країну від загальноєвропейських стандартів.

Метою даної роботи є розгляд внутрішньої ситуації в Україні як головного чинника здатності нашої економіки увійти до світового господарства з найменшими втратами як для суспільства в цілому, так і для вітчизняного виробника зокрема, що вкрай необхідно в контексті соціально-політичних та соціально-економічних перетворень в країні; недодержання цього може ще більше підірвати економічну систему з усіма можливими при цьому наслідками.

Розвиток малого та середнього підприємництва в державі, яке має бути основою господарства країни, характеризується значним поширенням тіньової діяльності, відсутністю системних передумов для позитивного впливу цього сектора на прогресивні структурні

зрушення, що свідчить про нездатність створення дійсно конкурентноспроможної продукції, яка б користувалася попитом на зовнішньому ринку.

Нестабільність макроекономічних показників (що є безпосереднім свідченням внутрішньої нестабільності країни) при збільшенні відкритості економіки може призвести до непередбачених наслідків: масштабного вивозу капіталу та сировини (значною мірою через прискорення розвитку тіньового сектора), згубних наслідків для вітчизняного виробника через витіснення його товарів іноземними (особливо за умов неякісної протекціоністської політики), зростання державного боргу, збільшення негативного сальдо внаслідок підвищення імпортової залежності країни (за останні два роки воно зросло з 2884,5 до 3710,4 млн. дол. США), уповільнення темпів зростання реального ВВП (за останніми даними у 2007 році темпи економічного зростання знизились з 9,3% до 7,3% у порівнянні з 2006 роком).

Ситуація стане ще більш загостреною, якщо врахувати методи, якими здійснюється сьогоднішнє економічне зростання: отримання більшої частини додаткових коштів за рахунок розпродажу національного багатства (що може здійснюватись лише за умов кризової ситуації), покриття ними переважно поточних, а не інвестиційних державних витрат (виникає пасивний бюджетний дефіцит). Непланомірна грошова політика в державі у поєднанні зі світовою фінансовою кризою (значне здешевлення долара) може призвести до значного погіршення умов кредитування у вигляді підвищення ставки проценту. Такі зміни будуть особливо відчутними для приватних підприємців (особливо для тих, що тільки вступають в галузь), які не в змозі належним чином пристосуватись до умов, що постійно змінюються, та мають гостру потребу у додаткових коштах.

Ситуація, яка склалася в Україні безпосереднім чином виснажує економіку, роблячи адаптацію її до зовнішніх умов все гіршою.

Економіка за даних обставин не готова вступати до світового господарства, особливо, враховуючи її інвестиційну привабливість. Виправити ситуацію може лише переорієнтація держави в бік внутрішньополітичних пріоритетів (перш за все у вигляді економічної, політичної та соціальної стабільності), без чого неможливо використати внутрішній ринковий потенціал.